

[Axel Kristensen.]

ende her i folketinget. Hvis man derfor vil opretholde den regel, at parterne selv forhandler og ordner deres forhold, så må det tages ud af kampområdet. Hvis man ikke tager disse ting ud, er al talen om, at parterne selv skal ordne deres forhold, simpelt hen noget vrøvl, for sådanne konflikter vil ikke blive tilladt; befolkningen vil ikke finde sig i det, og folketinget må gribe ind.

Jeg ønsker, at parterne i videst muligt omfang ordner deres forhold selv, fordi jeg tror, det er langt det bedste, men så må man også gå ind på vor tankegang og skære disse ting ud af kampområdet. Det har vi fremsat lovforslag om nogle gange, så også her er vi altså kommet med en positiv løsning, og den løsning, vi foreslog, var ikke tvungen voldgift, men at de store områder tilrettelagde retsforholdet og lønniveauet ved fri forhandling på markedet, og at de bundne områder derefter på basis af det ved en domstol — ikke ved en voldgiftsdomstol, men ved en domstol — fik fastsat deres lønninger i niveau med det, der var opnået i det frie marked. Det er noget helt andet end tvungen voldgift.

Vi har endvidere allerede i vor programskitse, der blev offentliggjort ved vort landsmøde sidste år, sat under diskussion, hvorledes man kunne få en forenkling af overenskomstforhandlingerne, således at risikoen for konflikter blev væsentlig mindre og grundlaget for forhandlingerne blev mere realistisk og mere overskueligt end nu. Vi mener, at når overenskomstsituationerne gang på gang ender i folketinget, så må det være berettiget og bedre at lave love, der bevirker, at disse konfliktmuligheder bliver så få og så små som muligt. Det må være rigtigt at lave en lovgivning, som rimeliggør overenskomstforhandlingsmetoderne, der ikke nu efter vor opfattelse er rationelle. Vi har også stadig hævdet, at samfundets virksomhed og udgifter må stå i et rimeligt forhold til produktionen.

På alle disse felter har vi anvist løsninger, og vi står derfor ikke tomhændede. Vi har klart igennem årene påvist, hvor fejlen var, ved at stille forslag til love, og skulle man give os politisk magt til at løse disse opgaver, så ved vi, hvordan vi vil have dem løst, ikke ved de mange, indviklede

statsindgreb, som mange endnu tror er nødvendige, men ved at skabe den frihed, hvorved den liberale økonomiske politik klarer de problemer, som skal klares, igennem sin fine selvregulering, igennem den mekanisme, som det frie erhvervsliv er.

Lad det også være sagt, at man behøver ikke alle disse kunstige indgreb, for at fordelingen i et samfund skal blive rimelig, hvis der blot er den fornødne frihed. Den produktion, som er mulig med moderne teknik, er så stor, at den aldeles ikke vil kunne forbruges af den lille overklasse, der i forvejen har, hvad den behøver. Den store produktion kan kun forbruges af den store almindelige befolkning. Der er tale om at fordoble produktionen. Hvordan skulle den så kunne bruges af andre end dem, der har behov for væsentligt mere forbrug? Derfor behøver man ikke disse kunstindgreb, som man fra socialistisk side med støtte fra radikal side foretager, og som ikke hjælper, men ødelægger balancen.

Det er med beklagelse, vi ser et tidligere liberalt parti som det radikale være med i det, der nu sker. Fra radikal side har man altid hævdet, at man foretrak samarbejde med socialdemokratiet fremfor med de liberale partier her i folketinget, og det gjorde man, fordi man derved ville forhindre, at socialismen slog igennem, at socialdemokratiet alene fik flertallet. Man var bange for, at hvis man ikke opsamlede visse stemmegrupper, så ville der blive et rent socialistisk flertal i Danmark. Det har vist sig, at man slet ikke er i stand til at påvirke udviklingen således, snarere modsat, fordi alt det, man forklarer, man er gået med til, er med til at ødelægge den sunde mentalitet i befolkningen. Det, man fra radikal side nu går med til, er ren og klar socialisme. Staten skal bestemme alting, og det, der foreligger på folketingets bord i dag, er den dårligst mulige form for socialisme, man kan tænke sig.

Da de foreliggende lovforslag ikke løser opgaverne, da de er direkte skadelige på en række områder og da den foreslåede prislov ikke kan administreres på rimelig måde, må jeg på mit partis vegne anbefale at stemme imod dem.

**Henry Christensen:** Folkestyret har ikke alt for gode vilkår i disse dage. Det, som